

Kristen McKanagh

SNĚHULČINA KOLEDA

*Báječně vymyšlená
vánoční romantika*

motto

Sněhulčina koleda

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Kristen McKanagh

Sněhulčina koleda – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Kristen McKanagh

SNĚHULČINA
KOLEDA

Praha 2022

Přeložila Michaela Martinová

Copyright © 2021 by Kristen McKanagh

Translation © Michaela Martinová, 2022

Cover illustrations © Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-267-2387-5

ISBN e-knihy 978-80-267-2404-9 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-2405-6 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-2406-3 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

Johnovi

*Děkuji ti, že jsi mi dal se Sněhulkou šanci
a miluješ ji stejně jako já*

Dvanáct vánočních dnů

*Dvanáctý vánoční den
mi má láska poslala
dvanáct bubnujících bubeníků,
jedenáct dudajících dudáků,
deset skákajících pánů,
devět tančících dam,
osm dojících služek,
sedm plovoucích labutí,
šest sedících hus,
pět zlatých prstenů,
čtyři volající ptáky,
tři francouzské slepice,
dvě hrdličky
a koroptev na hrušni*

Kapitola 1

Moje práce „oficiálního kotěte“ na Weber Haus je ta úplně nejdůležitější práce na světě. Alespoň podle mého názoru. Pomáhat vítat a hlídat všechny hosty, kteří navštíví viktoriánský penzion nedaleko horského městečka Braunfels, může být pěkně namáhavé. Moje rodina – Emily, Lukas a Lukasova prateta slečna Tilly – vlastní a provozuje penzion i nové obchody, které nedávno přibyly. Mám to tu moc ráda. Je tu tolik věcí k vidění a pořád mám co na práci. Navíc si všichni chtějí pohladit tu „hezkou bílou kočičku“ a kromě jedné konkrétní výjimky, kterou je Daniel Aarons, jim to klidně dovolím.

Teď mám konečně volnou chvíli pro sebe, abych mohla pronásledovat ptáka, když vtom mě vyruší, jak někdo z mnoha lidí, kteří v penzionu pobývají, volá moje jméno. Je to vyloženě nezdvořilé. Copak nevidí, že jsem uprostřed lovu? Mohla by mi vyplašit kořist.

„Sněhulko, vrať se!“ Ženský hlas, který způsobil všechnen ten povyk, je tu nový.

Sophie Heidtová.

Tak jí říkala slečna Tilly, když nás představovala. Když jsme se poprvé setkaly, Sophie – neznám lidský

věk, ale v kočičích letech bych ji odhadovala tak na tři nebo čtyři roky – na mě blýskla rovnými bílými zuby v milém úsměvu a pěkně mě pohladila, polechtala mě na tom místě pod bradičkou – podle toho poznám, že je to kočičí člověk. Zrovna ona na mě asi nevolá proto, aby mi zkazila den. Jen neví, že by neměla rušit šelmu uprostřed skoku.

Dobrá zpráva je, že si toho ten pitomý pták nevšiml. *Tak je to správně, ty okřídlená kryso, zůstaň, kde jsi...*

Sophie si nevšímám a v plném soustředění se schovávám pod jedním z keřů, které zůstávají zelené i v zimě. Po roce tréninku se zlepšuju. Jednoho dne se mi podaří chytit některého z těch otravných ptáků nebo veverek, kteří si myslí, že si můžou lézt na *moje* území, jak se jim zachce.

Můj huňatý bílý ocásek za mnou švihá sem tam, trochu se zachytává o listy keře, jak se hrbím nízko nad zemí. Načasování musí být dokonalé. V přípravě na skok zavrtím zadečkem, což je v kočičím podání túrování motoru. Z tohoto ptáka zbyde jen hromádka peří.

Ještě jednou zavrtím, plně soustředěná na svého protivníka. Jsem po větru, takže ten cvrlikálek neví, že jsem tak blízko.

Stačí jen –

„Sněhulko!“ Chudák Sophie zní zoufale. Pomohla bych jí, ale nejdřív musím sejmout toho ptáka.

V symfonii jemně vybroušeného kočičího instinktu vyrazím ze svého úkrytu pod keřem a sprintuju za tím zlořádem. Nic se nevyrovná tomu vidět zděšení v jeho zobákovité tváři, než odletí o kus dál do větví stromu. Aniž přeruším krok, následuju ho a zaryju drápky do kmene, což mi umožní rychle se vyšplhat nahoru. Drápky se mi s každým skokem zanoří hluboko do kůry. Dostanu se na větev, na které sedí můj opeřený nepřítel, ale on se jen ušklibne a vyskočí výš. Hraje si se mnou?

S varovným zavrčením vyskočím za ním. Ten zatracený pták to dělá znovu.

Vydám se za ním, ale pak udělám obrovskou chybu a podívám se dolů.

Uteče mi zděšené vypísknutí a pták v bezpečí ve větvích nade mnou zacvrliká, jako by se mi vysmíval. Nic neřekne, ptáci neradi mluví s kočkami, ale nakloní hlavu ke straně. Kdyby měl lidské obočí, určitě by ho posměšně povytáhl.

Nevím, co je horší – jestli touha vymazat mu ten jeho ptačí úšklebek ze zobáku, nebo strach, který mě přimrazí na místě jako ta socha sovy, kterou slečna Tilly na jaře staví na verandu, aby odháněla... ptáky. No není to ironie?

Pokusím se pohnout, ale jsem příliš vysoko. Ano, vím, že jsem kočka – je mi rok, už nejsem žádné malé kotě a šplhání po stromech mi jde jedna radost. Ale když jsem byla malá, skočila jsem z příliš velké výšky a špatně odhadla přistání. To mě vyděsilo natolik, že se dneska snažím na stromech držet níž.

„*Mňau!*“ zavolám.

Koneckonců, ta ženská, Sophie, je nedaleko. Může mi pomoci dolů. Cítím, jak se mi korálkové ptačí oči zavrtávají do zátylku. Na tohle ponížení jen tak nezapomenu. Ale teď je nejdůležitější přežít, vyřídit si to s ním můžu příště. Rozhodnu se ptáka ignorovat, vyšlu dolů ještě několik výkřiků o pomoc a opravdu, na jednu pod sebou spatřím pár očí tak šedivých, že jsou spíš stříbrné. Hezké. Vždycky jsem milovala lesklé věci. Když se na mě dívaly včera, třpytily se jako hvězdy, ale teď je mhouří a ruce má založené v bok.

Emily, jedna z mých lidí, tohle taky občas dělá. Obvykle když mi chce dát najevo, že jsem provedla něco špatného.

Ale co jsem provedla tentokrát?

Jenom jsem chtěla udělat svojí rodině laskavost a vyhnat tu havěť z pozemku. To je podle staré kočky odvedle můj hlavní úkol.

Sophie dole pode mnou se kouše do rtu a rozhlíží se kolem sebe. Moc toho nenajde. Tenhle strom stojí v zadní části zahrady mezi domem a stodolou, kterou spolu se starou kočárovnu nedávno přestavěli na obchody.

„Slečna Tilly mě vyhodí, jestli se mi někam zaběhneš,“ řekne spíš sobě než mně. „A to jsem tady oficiálně teprve první den. Ty dveře jsem nechala otevřené maximálně na dvě vteřiny.“

Zavrtí hlavou.

Nejspíš sama nad sebou, protože všichni ostatní na Weber Haus vědí, že udržet mě uvnitř je nemožné. Trvalo mi to skoro rok, ale podařilo se mi zmapovat ten dům od půdy až po sklep, místa, kam se velcí staří lidé nedostanou, zapomenutá okna, která jsou stále odemčená, prostory mezi zdmi starého domu a velmi užitečné potrubí vedoucí pod ním. Slečna Tilly, Lukas a Emily – lidé, které mám na celém světě nejraději – to vzdali, povětšinou se mě ani nesnaží držet doma a důvěřují mi, že se v pořádku vrátím. Zním teď pozemky stejně dobře jako dům, včetně všech lidí v obchodech a mnoha pravidelných návštěvníků. Jsem tady slavná.

Všichni mě mají rádi. Sophie to jen neví. Zatím.

„Tak pojď dolů,“ pobídne mě.

Trubka. Kdybych to dokázala, tak bych asi nevolala o pomoc. Ten zpropadený pták dál sedí nade mnou, všechno bedlivě pozoruje a nepochybně se mi za zády směje.

„*Mňau*,“ odpovím svým nejrozkošnějším patetickým hláskem, který značí jasné volání o pomoc a obvykle přiměje lidi udělat, co chci.

Nakřčí svůj pršák. To udělala i včera, když ji slečna Tilly prováděla po domě. Říkala něco o zpožděné stavbě a o tom, že možná bude muset hosty brzy přesunout na jindy, a Sophie se zatvářila přesně takhle.

„Já tam nahoru nepůjdu!“ zavolá na mě Sophie. Pak zamumlá něco neurčitého o tom, že si nehodlá zlomit vaz a že na podobné věci nemá čas, nebo něco takového.

„Ehm, ahoj?“ Obě se otočíme za zvukem mužského hlasu. „Co tady děláte?“

Koutkem oka vidím, jak se Sophie narovná a spustí ruce k bokům. Budoucí pěřová prachovka, která mě do téhle situace dostala, v tu ránu upadne v zapomnění. Jsem příliš zaneprázdněná pohledem na svého nejzavilejšího přítele.

Daniel Aarons.

Muž, který se pokusil rozdělit moji Emily a Lukase. Chtěl Emily pro sebe a já mu nikdy neodpustím, že málem zničil jejich štěstí i moji rodinu.

Strach vystřídá odhodlání, podaří se mi sklouznout po zadečku na nižší větev, jsem připravená zahnat ho na útek.

Proč Sophii nikdo neupozornil, že ta malá kočka z penzionu ráda utíká ven? Měla by se jmenovat spíš Nezbednice, a ne Sněhulka. I když díky bílému kožíšku a velkým modrým očím se k ní to jméno docela hodilo. Jen to nic netušícího člověka dostatečně nevarovalo.

Obzvlášt zbrusu novou manažerku penzionu v její první pracovní den.

Na ženu, která si zmapovala každou cestu, kterou se bude její život ubírat, se Sophie stále snažila přijít na to, kde odbočila špatně.

Vlastně to věděla.

Ta odbočka měla jméno Malcom Sommerholder. Chodit s tím geneticky pozeňnaným chlapem, který neváhal využít protekce a ukrást jí práci, byla jedna z nejhorších chyb jejího života. A jeho dokonalý chrup na tom nic nezměnil. S tím svým nesmělým chováním, velkýma modrýma očima a střapatými vlasy à la ztracený chlapeček se jí vetřel do života, vymámil z ní všechny nejlepší nápady pro hotelový řetězec, kde se za posledních deset let postupně vypracovala, a pak jí vyfoukl pozici, kterou si zasloužila, přímo před jejím důvěřivým nosem. Jednoho dne se ožení s modelkou a jejich děti s dokonalým úsměvem pravděpodobně zdědí i místo, které mělo patřit Sophii.

Proto tu teď byla. Nové místo. Nová role. Nový začátek. Nové... všechno.

A bude to skvělé.

Už měla nápady... Tedy pokud si tu práci udrží i po tomhle.

Přemlouvat předčasně vyspělou kočku svojí nové šéfové, aby slezla ze stromu – tak si zrovna Sophie svůj první den v penzionu nepředstavovala. Stála s rukama v bok, zírala na Sněhulku a snažila se přijít na to, jak ji dostane dolů.

Tohle rozhodně *nebylo* na seznamu věcí, které musí dneska stihnout.

Seznámit se s počítačovými systémy a udělat si představu o nadcházejících rezervacích, projít inventární soupis, seznámit se s personálem, který momentálně tvoří dvě pokojské, kuchařka a středoškolák na částečný úvazek na recepci, a sto tři další položky na seznamu úhledně napsaném v tabletu v koženém pouzdru, který nechala na kuchyňském stole, když vyběhla ven za Sněhulkou.

„Ehm, ahoj?“ Souboj vůlí s kočkou přerušil mužský hlas. „Co tady děláte?“

V první chvíli v ní zatrnulo. Do tváří jí stoupla horakost, jako by byla přistižena při něčem nekalém. Kupodivu jí to připomnělo den, kdy ji učitelka ve čtvrté třídě přistihla, jak si z krabice Madeline Brechtové potají bere pastelku svojí oblíbené barvy. Jistě by na to, jak dostat Sněhulku dolů, dokázala přijít i bez cizí pomoci... a beze svědků.

Naštěstí zvítězil zdravý rozum, když dotyčný přistoupil blíž a jí došlo, že vypadá jako praktický chlap. Vysoký, se širokými rameny, pískově hnědé vlasy měl trochu rozčuchané a husté vousy pečlivě zastřižené. Přesto v ní vzbuzoval dojem drsného horala. Na tyhle končiny nedaleko od sjezdovek docela příhodné. Džíny a kostkovaná košile pod tlustým černým kabátem její dojem jen umocňovaly. Nemluvě o jeho těžkých botách s ocelovou špičkou.

Málem se zeptala, kde schovává sekeru, jenže už před časem zjistila, že mnozí lidé často neocení její smysl pro humor. Nejspíš patřil ke stavební četě, která právě k penzionu přistavovala nové křídlo pokojů.

Sophie byla v pokušení zeptat se ho, jak postupují – vzhledem k tomu, že po Vánocích už měli objednané hosty –, ale brzy si promluví s jeho šéfem. Podle všeho to byl přítel slečny Tilly. Možná k němu majitelka Weber Haus byla příliš mírná, což znamenalo, že Sophie bude muset být důraznější, aby měla jistotu, že projekt bude dokončen včas.

Ta kočka. Nejdřív musíš vyřešit tu šlamastyku s kočkou, připomněla si. Změřila si muže před sebou a rozhodla se, že mu zručnost jistě nechybí. V tuhle chvíli by brala jakoukoli pomoc. „Ahoj.“

„Obchody jsou tamhle,“ prohlásil, když k ní přistoupil s lehce nabubřelým výrazem, jako by mu to tu pat-

řilo. Zřejmě nabyl mylného dojmu, že se ztratila. „Nebo jestli jste přijela do penzionu, musíte se vrátit tamtudy,“ ukázal na cestu.

Sophie vykouzlila na tváři úsměv, který fungoval na většinu svéhlavých hostů a který ho, jak doufala, uklidnil. „Díky, ale neztratila jsem se,“ odpověděla.

Otevřela ústa, aby mu řekla, že je novou manažerkou penzionu, a svěřila se, jaké má potíže se Sněhulkou. Jenže on ji předběhl. „Na tuhle část pozemku je hostům a zákazníkům obchodů vstup zakázán,“ poučil ji. „Asi jste přehlédla ceduli.“

V reakci na jeho slova a hlavně tón jeho hlasu celá ztuhla. Další vševědoucí mužský. Proboha, jen to ne. Těch si v poslední době užila až až.

Tohle dělával Malcom.

Ale byla tu nová a ještě nevěděla, jak to tu chodí. Možná měli nějaké problémy se zákazníky, kteří se v areálu ztratili? V duchu si poznamenala, že se na to musí zeptat slečny Tilly.

Nadechla se, aby mu řekla, kdo je, ale on ji opět předběhl. „Takže...“ protáhl, „co kdybych vás dovedl tam, kde máte být?“

Sophie spolkla frustrované zavrčení. Možná ten chlap spěchá? Očividně ho vůbec nezajímalo, proč je tady. Chtěl jen, aby už byla pryč. Bude lepší přejít rovnou k věci. „Vlastně bych potřebovala pomoc s tamhleťou slečnou.“ Ukázala přímo nahoru.

Zamračeně se zadíval do větví stromu, pod kterým Sophie stála, a pak jako by o půl kroku ucouvl, než se vzpamatoval a vyrazil ze sebe cosi podobného smíchu. „No, to se podívejme. Našla jste koroptev na hrušni jako v té vánoční koledě.“

Nejspíš mu na hlavu spadlo kladivo, a ne jednou. „Jsem si docela jistá, že je to kočka.“

„No jasně, holka z města,“ zamumlal si pro sebe, ale ona tu poznámku zaslechla a málem se rozesmála nahlas, protože ve skutečnosti vyrostla na mléčné farmě.

Ukázal na Sněhulku. „Honila na stromě tamtoho ptáka.“

„A?“

„A věřte tomu, nebo ne, ale tohle je shodou okolností hrušň,“ pokračoval její netrpělivý pomocník líným, pobaveným hlasem.

„Víte to jistě?“ Určitě si z ní jen utahuje.

Dřevorubec jen pokrčil rameny, jako by mu bylo jedno, jestli mu věří, nebo ne.

Dobrá. Možná je netrpělivý, protože má tolik práce. „Tak či tak jsem ji omylem pustila z domu a nechci, aby se jí něco stalo.“

Zadíval se na strom a Sophie by přísahala, že mu po tváři přelétl záblesk strachu. Přes ty vousy se to však dalo těžko poznat. „Až se na to bude cítit, sleze dolů sama,“ prohlásil.

Že by jen tak odešel od toho ubohého, žalostného mňoukání? Co je to za bezcitného člověka? Sophiina ochota mu věřit poněkud zeslábla.

„Bohužel nemám čas čekat. Mám toho dneska hodně na práci.“ Podívala se přes rameno na viktoriánský dům s bíle natřeným obložěním, arkýřovými okny, vikýři a ozdobnými dřevěnými a železnými prvky, obklopený ze tří stran verandou.

Navzdory tomu, jak obrovské zažila zklamání a že se jí zhroutil její dětský sen, zjistila, že je překvapivě připravená vrhnout se po hlavě do nového dobrodružství. Přinejmenším se dostala na idylické místo a dostala šanci získat jiný druh zkušeností, které si mohla napsat do životopisu.

Ale každá minuta pod tímhle stromem znamenala, že má o minutu méně na to, aby dělala, co dělat má. Zdálo se, že to vzala za špatný konec, a to se jí v nejmenším nezamlouvalo.

„Navíc,“ dodala, „bych si dělala starosti, dokud bych neměla jistotu, že je v bezpečí.“ Pak na něj zkusila zamrkat řasami, což byl pohyb, který jí samotné připadal tak nepřírozený, jak nejspíš vypadal.

Jeho výraz se vůbec nezměnil, ale ona měla náhle nepříjemný pocit, že se jí pod těmi vousy směje.

„Prosím,“ zkusila to.

Ztěžka si povzdechl. „Dobře. Jestli to pro vás tolik znamená, znám způsob, jak ji dostat dolů.“

„Skvělé.“ Jednu starost bude mít z krku. Na důkaz vděčnosti věnovala neznámému milý úsměv.

Na oplátku se na ni však jen zašklebil. „To jo.“

Čekala, že se otočí na patě a nechá ji zajít pro žebřík nebo si nějak poradit sama. Místo toho se na kočku ostražitě podíval a znovu se nadechl, jako by se připravoval na nějaký děsivý zážitek. Pak zamířil pod strom. Jeden opatrný krok za druhým.

„Co to –“

Kočka najednou zavřískla tak, že by jí záviděla i víla smrti, a rozběhla se po kmeni stromu dolů, načež zaútočila na jeho nohy a vydrápala se mu na džíny.

Sophie si nemohla pomoci. Útok drobné bílé chlupaté kuličky na toho urostlého muže byl příliš nezvyklý, než aby jí nepřipadal vtipný. Neudržela se a vyprskla smíchy. Jenže pravdou bylo, že na rozdíl od ní se mu tu kočku podařilo dostat dolů, i když neobvyklým způsobem, takže si přitiskla ruku na ústa, když po ní střelil rozzuřeným pohledem.

„Mohla byste ji ze mě sundat, prosím?“ zeptal se muž skrz zaťaté zuby.

„Nejsem si jistá, jestli bych měla riskovat svoje ruce městské holky,“ škádlila ho, ale přistoupila blíž.

„Nic vám neudělá. To jenom mně.“ Přimhouřil jedno oko, když se kočka předními drápkami zasekla do jeho džínů, zatímco zadními se dál škrábala nahoru.

„Asi to musí bolet,“ poznamenala Sophie. Buď to, nebo by se znovu rozesmála nahlas.

„To si pište.“ Jeho hlas zněl napjatě.

Sophie si klekla vedle něj a opatrně vyhákla Sněhulčiny ostré drápkami z jeho oblečení. Pak se postavila a přivinula si drobné tělíčko blíž. Přesně jak její pomocník předvídal, na rozdíl od něj se na ni kočička nevrhla jako malá rozlícená saň. Slečna Tilly říkala, že Sněhulce, zachráněnému kotěti, které někdo pohodil v nedalekém lese, je asi tak rok, ale zřejmě byla nejmenší z vrhu, protože byla ještě maličká.

Sněhulka se k Sophii přitulila a spokojeně zapředla. Hned však zase přestala, když se ozval ten horal.

„Radši ji odnese zpátky do domu. Jestli ji položíte, půjde po mně znovu.“

Jako by chtěla potvrdit jeho slova, Sněhulka na něj upřela výhružný kočičí pohled svých modrých očí a varovně zavrčela. Ten zvuk se Sophii odrazil od rukou, takže si připadala, skoro jako by držela dětské autíčko.

„Jen to zkus,“ zamumlal muž.

„Co jste jí provedl, že jste si ji tak zneprátelil?“ Protože pokud mohla Sophie soudit, Sněhulka měla lidi ráda stejně jako ona. Pochybovala, že by jeho lehce obhroublý způsob komunikace kočce vadil. Na druhou stranu se v poslední době v mnoha věcech mýlila.

„Nic.“ Zkřivil obličej, zjevně uražený její narážkou, že za nedorozumění může *on*.

Sophie znovu polkla nutkání se zasmát. Možná na ni dolehla nervozita z prvního dne. Už je to dlouho, co na-

posledy nastoupila do nového zaměstnání. „No... radši se vrátím do práce. Děkuju vám za vaši... ehm... pomoc.“ Maminka ji vychovala slušně.

„Do práce?“ zeptal se, když se otočila k odchodu.

„Dneska jsem začala,“ odpověděla, aniž zastavila.

„A co děláte?“ Jeho hlas k ní teď doléhal z větší dálky, což jí prozradilo, že ji nenásleduje.

„Vedu tady penzion.“ Ohlédla se na něj přes rameno a mávla mu rukou na rozloučenou, najednou podivně nedočkavá dostat se z jeho blízkosti.

Možná proto, že být mu vděčná a zlobit se na něj zároveň nebylo moc příjemné. Kromě toho ho po téhle příhodě nejspíš uvidí nanejvýš letmo, než dokončí stavbu.

„Opravdu by mě zajímalo, co proti němu máš,“ zašeptala kočce, která se jí choulila v náručí. Skutečně byla samý chlup a žádné maso. Když ji držela pod bříškem, bylo její drobné tělíčko ještě znatelnější, pod srstí zřetelně cítila křehká žebra.

Sněhulka Sophii jemně olízla prst, jako by jí chtěla říct, že na ni takhle nikdy nezaútočí.

„Už žádné utíkání, platí?“

Kočka zamrkala, andělský obrázek naprosté nevinosti.

Sophie jí na to neskočila. „Slibuješ?“

Sněhulka kýchla tak jemně, že kdyby Sophie neznala kočky, mohla by si myslet, že se právě uchichtla.

Sophie nad sebou v duchu obrátila oči v sloup. Utíkala před netrpělivým, neurvalým dřevorubcem a snížila se k vyjednávání s klubkem chlupů.

To nebyl zrovna slibný začátek jejího nového života.

Kapitola 2

Rozhodně je to holka z města. Daniel se díval, jak nová manažerka odchází.

Teď už si matně vzpomínal. Slečna Tilly a Emily byly z jejích zkušeností více než nadšené. Posledních pár let zřejmě pracovala jako asistentka ředitele v nějakém prestižním hotelu ve městě. Nemohl si však vzpomenout v jakém.

Oči barvy hvězd...

Skoro stříbrné. Dost nápadné na to, aby si musel nejméně dvakrát připomenout, že jí má odpovědět na otázku. Zmatená reakce, nad kterou si teď lámal hlavu.

Poslední dobou musely ženy kvůli jeho kariéře ustoupit do pozadí. Veškerou pozornost soustředil na rozjezd svojí stavební firmy. Pokud by tenhle projekt zvládl, další velké zakázky by na sebe jistě nenechaly dlouho čekat. Měl záľusk zejména na tajný projekt, o kterém podle jistých zvěstí uvažoval George Becker. Becker spolupracoval s několika dodavateli – včetně Jannika Kocha, který nebyl zrovna nejsympatičtějším hráčem na šachovnici –, takže boj o zakázku bude tvrdý. Konečně... konečně by se Danielovi mohly otevřít další dveře.

Všechno záviselo na tom, jestli dokáže stavbu nového křídla Weber Haus dovést do zdárného konce.

Rozhodně neměl čas na to, aby se nechal rozptylovat nějakou ženskou.

Neprozdala mu svoje jméno. Měli tu dost měšťáků, kteří hledají únik v idylickém penzionu, takže už byl na jejich příkré způsoby zvyklý. Však se brzy uvolní.

Žena, do zdejšího počasí naprosto nevhodně oblečená do lehkých šatů a bez kabátu, zmizela v domě zadními dveřmi, které vedly do kuchyně.

Alespoň že slečna Tilly konečně sehnala někoho, kdo po ní převezme těžší povinnosti spojené s vedením penzionu. Starší žena – která dům patřící její rodině po několik generací zdělila téměř před třiceti lety a udělala z něj malý, postupně se rozrůstající penzion – byla čilá, jak jen to šlo. Ale i k ní se pomalu plížilo stáří a začínala být pomalejší. Možná by se konečně mohla v klidu posadit a užívat si všeho, co tu vybuodovala.

Weber Haus byl opravdu krásná stavba a nedávno otevřené obchody, k nimž patřila Lukasova fotogalerie a Emilyna pekárna, celý areál ještě vylepšily a přilákaly další zákazníky.

Veškeré renovační práce na modernizaci stodoly a kočárovny provedl Daniel se svým týmem. Jako rodinnému příteli mu Weberovi tuhle zakázku s radostí zadali, díky čemuž se dostal k několika dalším menším renovačním pracím, ale pořád to nebyla stavba od nuly, kterou hledal.

Hlavní budova disponovala jen omezeným počtem pokojů, které byly díky novým obchodům neustále obsazené, takže nyní penzion představovali na plnohodnotný hotel s novým samostatným křídlem pokojů, i když stále relativně malým, aby si penzion zachoval domá-

cí atmosféru. To byl ten projekt, který mu měl zajistit více klientů. Jen ho musel dotáhnout včas a nepřekročit rozpočet.

Vrhl pohled na šedou oblohu nad hlavou, která s každým okamžikem tmavla a hrozila dalším deštěm. Ne sněhem, ten byl v tomhle ročním období častějším jevem, ale deštěm, který všechno proměnil v bláto. Nepotřeboval další komplikace. Práce musely být hotové do Vánoc. Nic dalšího se už nemohlo pokazit.

Daniel se otočil, aby se vrátil na staveniště, ale udělal jen dva kroky, než si vzpomněl, proč vlastně zamířil právě sem.

Slíbil slečně Tilly, že o polední pauze zkontroluje díru ve střeše. Teď se však jeho přestávka na oběd značně zkrátila. Pomalým krokem se vrátil k domu a vešel dovnitř stejnou cestou jako nová manažerka. Doufal, že než tam dorazí, ta ďábelská kočka už bude někde daleko.

Bylo hloupé být ostražitý, ale Sněhulka, která byla pro všechny ostatní ztělesněním kočičí roztomilosti, na něj měla políčeno už tak dlouho, že se z toho stával zavedený vtíp, a její dráčky byly ostré i přes jeho silné džiny. Pootevřel dveře do kuchyně, ujistil se, že Sněhulka není nikde na dohled – najednou byl rád, že tu není ta nová manažerka, aby ho viděla, jak se chová jako vystrašené dítě, které kontroluje, jestli tu nejsou duchové –, a teprve potom vstoupil dovnitř.

Jenna Baileyová, kuchařka, která Emily vystřídala poté, co si založila vlastní pekárnu, stála u dřezu příjemně buclatými zády k němu. Zrovna škrábala do mísy mrkev. Pohlédla na něj přes rameno a pak se ušklíbla. „Sněhulka tu není.“

Takový trapas, věděli o tom už úplně všichni. Zatracená kočka.

Zastavil se, aby si zul zablácené boty. Zvyk je železná košile a jeho matka ho za ta léta, kdy na něj křičela kvůli špinavé podlaze, pěkně vycvičila. Teď už to byla spíš svalová paměť. Přistihl se, že totéž dělá, když přijde domů, i když nemá pracovní boty. Uznale zavěťřil. Nikdo nevařil tak skvěle jako Emily, ale paní Baileyová byla také znamenitá kuchařka. „Je tu nějaká možnost, že by člověk mohl dostat jeden z nejlepších teplých obědů ve městě, než se vydá zpátky do zimy a do mokra?“

Jeho žadonění si vysloužilo další uchechtnutí. „Lichotníku,“ řekla. „Jen si dejte.“

Daniel se zazubil. „Vy jste poklad, paní Baileyová. Opravdu.“

„To tvrdil každý hladový muž v dějinách lidstva,“ ušklíbla se.

„To ještě neznamená, že to nebyla pravda. Za chvíli jsem zpátky.“ Zvedl boty za tkaničky, kdyby náhodou potřeboval vylézt ven, a vydal se do nejvyššího patra domu ke skrytému schodišti, které vedlo na půdu.

Právě otevřel úzké dveře, za nimiž se skrývaly schody na půdu, když se za ním ozval už známý hlas. „Můžu vám nějak pomoci?“

Otočil se a zjistil, že v zešeřelé chodbě stojí nová manažerka s rukama založenýma na prsou a podivně ostražitým výrazem. Samozřejmě ho neznala, ani jeho vztah k rodině Weberových. Zdálo se, že si ho zaškatulkovala jako zbloudilého stavebního dělníka, který se potuluje tam, kde nemá co dělat.

Napadlo ho, že si o ní udělal podobný obrázek, ale teď neměl čas zabývat se tím nějak hlouběji. Stačilo, že se zdržel kvůli té kočce.

Daniel skryl svoje rozčarování za přiměřeně neutrální výraz, aspoň v to doufal, a zavrtěl hlavou. „Ne.“

Po tváři jí přeběhlo podráždění a ty fascinující oči potemněly. Proč? Nepotřeboval žádnou pomoc. Kývnutím jí dal najevo, že může odejít, a zamířil do podkroví.

Už tady nahoře byl, takže okolí nevěnoval velkou pozornost. Jako většina půd byl prostor plný pavučin, zaprášených krabic a nábytku, který teď nikdo nepotřeboval, ale ani se ho nechtěli zbavit. Několika malými vikýřovými okny sem pronikalo světlo, ale on zatáhl za provázek připevněný k holé žárovce visící ze stropu, aby ho bylo víc, a pak vytáhl z pracovního opasku baterku.

Cupitání po schodech bylo jediným varováním, že se rozhodla jít za ním. Chtěla se snad ujistit, že nic neukradne?

„Co tady vlastně přesně děláte?“ zeptala se nová manažerka, když se mu vynořila za zády.

Otevřel ústa, aby jí to vysvětlil, a také aby se představil a zjistil její jméno, protože jí v duchu nemohl pořád říkat „nová manažerka“.

„Danieli?“ ozval se pod schody roztřesený hlas. „Jsi to ty?“

Tak to bychom měli. Opatrně se přesunul na vrchol schodiště a podíval se dolů na slečnu Tilly. Tvrdohlavá špičatá brada a blednoucí modré oči, které ještě dokázaly zajiskřit, napovídaly, že je stará paní stále pro každou legraci.

„Právě jsem začal,“ odpověděl. Pak neodolal, naklonil hlavu ke straně a uličnický dodal: „Měla jste v poslední době problémy se škůdci, slečno Tilly?“

„Se škůdci?“ Stará tvář se ustaraně zamračila. „O žádných nevím. Ale Emily bude –“

Zželelo se mu jí. „Dělám si legraci,“ ujistil ji rychle. „Vaše nová manažerka je tady nahoře se mnou.“

„Vážně?“ Obavy ve tváři slečny Tilly vystřídal naprostý zmatek.

„K popukání,“ pronesla žena za ním tiše, hlasem suchým jako vrstva prachu na věcech pohozených na půdě. Také přistoupila blíž a vystrčila hlavu nad schody. „Přišla jsem ho zkontrolovat, co tady dělá!“ zavolala dolů. „Přemýšlela jsem, že zavolám policii.“

Daniel se při tom přiznání zarazil a pak otočil hlavu, aby jí viděl do tváře. Nedělala si legraci. Myslela to naprosto upřímně. Upřímnost byla v dnešní době vzácná vlastnost, dokonce i na malém městě, kde se každý vrtal v záležitostech ostatních.

A voněla jarem. Jemnou vůní, která mu připomněla polní květiny a zelená pole.

Slečna Tilly se škodolibě uchechtla. „Dej mu co proto, Sophie.“

„Čím jsem si takové jednání zasloužil?“ postěžoval si Daniel, ale rošťácky přitom na Tilly mrkl, aby svoje slova zmírnil.

Starší žena nad ním mávla rukou. „Ale jdi ty.“

Sophie. Tak takhle se jmenovala. To se k ní hodilo. Jemná, ale kurážná, maličko namyšlená.

Když slečna Tilly odešla, oba se narovnali a pohlédli na sebe. Přehnaně pomalým pohybem k ní natáhl ruku. „Daniel Aarons. Jsem majitel stavební firmy, která pracuje na rozšíření penzionu, a shodou okolností taky *blízký* přítel Weberových.“

Jistě, tak trochu oklikou. Emilyin bratr Peter byl v dětství jeho nejlepším přítelem. Ale Sophie se bezpochyby nezajímala o detaily. Ačkoli se mírně zamračila nad tím, jak zdůraznil slovo „*blízký*“, natáhla ruku a vložila svoji malou jemnou dlaň do té jeho mozolnaté, zocelené praxe. Skryl úšklebek a okamžitě musel bojovat s ostnem netrpělivosti vůči sobě samému. Nikdy se

nikomu neomluvil za to, že je drsný, ať už fyzicky, nebo povahově. Nikdy necítil potřebu se omlouvat. Byl hrdý na to, co dělal a kým byl.

Tak proč mu kčertu najednou záleželo na tom, co si o něm Sophie myslí?

„Sophie Heidtová,“ představila se. „Otravná nová manažerka penzionu Weber Haus.“

Která pravděpodobně očekávala, že od něj dostane informace o tom, jak postupují stavební práce. Další užitečný názor, bez kterého by se v tuhle chvíli obešel. *Radši se budu chovat slušně.* „Vítejte.“

„Děkuju.“ Chvíli si ho prohlížela a do tváře se jí nenápadně vloudil zřetelně profesionální výraz. „Ráda bych si s vámi promluvila o postupu prací na novém křídle.“

To netrvalo dlouho.

„S radostí.“ Ne tak docela. Čím by v tuhle chvíli mohla přispět, aby to bylo k něčemu dobré? Navíc kdyby začala takhle pozdě něco měnit, v žádném případě by nedodržel termíny.

„Teď mám jít s Lukaselem na prohlídku celého areálu včetně staveniště,“ oznámila mu. „Tak třeba potom?“

„Sophie?“ Pod schody se najednou ozval další hlas. My o vlku...

Obočí jí vylétlo vzhůru, jako by chtěla říct přesně to, co napadlo i Daniela. Jak Lukas věděl, že je tady nahore?

Znovu se naklonila nad schodiště. „Ano?“

„Mohla bys přijít dolů? Máme tu menší problém a nejspíš se nakonec dotkne i tebe.“

Daniel se zarazil, když uslyšel tón Lukasova hlasu. Napjatý. Možná ustaraný.

Proto sešel za Sophií ze schodů. Střelila po něm pohledem, zjevně se podivovala nad tím, že cítí potřebu se k ní připojit, ale jinak neřekla nic.

To je dobře. Protože tohle byli jeho přátelé. Kdyby se něco dělo, chtěl být u toho a pomoci.

„Nevšiml jsem si, že jsi tam nahoře taky, Danieli,“ poznamenal Lukas, jakmile se objevil na dohled. „Určitě si to budeš chtít taky poslechnout.“

Následovali zachmuřeného Lukase dolů do předního obývacího pokoje, kde stála Emily se slečnou Tilly. Sněhulka seděla na sametem potažené starožitné pohovce, ocásek roztomile stočený kolem tělíčka. Jakmile Daniela spatřila, vydala svoje obvyklé, ani za mák roztomilé varovné zavrčení, ale ani se nepohnula. On také zůstal stát ve dveřích.

Neušel mu mírný pobavený úsměv, který Sophii pohrával na rtech, když se výmluvně zadívala z něj na kočku a než se setkala s jeho pohledem. Pak skryla svůj tichý smích a zmizela za hradbou přátelské, ale rozhodné profesionality.

Danielovu pozornost však upoutal způsob, jakým Lukas přešel k Emily a jak mu vklouzla rukou do dlaně.

Dřív nemíval Lukase příliš v lásce. To bylo loni, když si uvědomil, jak moc Emily, mladší sestra jeho nejlepšího kamaráda, vyrostla, a jeho vlastní zájem o ni vzrostl. Nechal to však plavat, když se ukázalo, že její zájem o Lukase je vážný. Zpočátku se měl před Lukasem na pozoru, protože si nebyl jistý jeho úmysly, ale teď už nepochyboval, že ti dva jsou si souzeni. Poslední dobou jejich románek poněkud těžko snášel. Ne že by jim to nepřál, ale přece jen, tolik rozzářených pohledů a vášnivých polibků za den bylo na člověka už trochu moc.

„Volala mi máma,“ spustila Emily a ztěžka polkla. „Peter je...“ Odmlčela se, zkrivila obličej a zjevně bojovala se slzami.

Daniel udělal krok vpřed, ale všiml si, jak sebou Sněhulka škubla, takže se zase zastavil.

Jestli Emily dostala špatné zprávy o Peterovi, radši si ani nechtěl domýšlet, co se mu mohlo stát. Tomu klukovi dlužil hodně. Byli nejlepší kamarádi už od základní školy a byl to právě on, kdo mu stál po boku během celé té záležitosti s bratrem, kdo ho bránil před šikanou, když si na něj, vychrtlého bezbranného chlapce, který si dal s růstem na čas, ostatní dovolovali.

Pete se po škole přidal k námořnictvu a dostal se ke speciálním jednotkám. Většinu času netušili, kde je a co dělá. Daniel se ho jednou zeptal, jestli se nějaký film blíží realitě. Pete jich vyjmenoval několik a Danielovi spadla brada. A raději se přestal vyptávat.

Emily se podívala na Sophii. „Peter je můj bratr,“ vysvětlila a stále zněla, jako by se měla každou chvíli rozplakat.

„Je naživu?“ zeptal se Daniel. *Prosím, Bože, ne-*

„Ano,“ přikývla Emily.

Tiše vydechl úlevou. Peterova rodina by byla zničená, kdyby o něj přišla. „Co se stalo?“

Emily se podařilo promluvit i přes slzy, které jí zjevně stahovaly hrdlo. „Nemůžou nám toho moc říct.“ Zakoulela očima, nepochybně nad vojenským tajnostkářstvím. „Ale je v kómatu.“

Daniel se snažil představit si svého přítele – velmi vážného, praktického člověka, který nemá čas na hlouposti – v bezvědomí, v kómatu. Při té představě se ze všech sil snažil nemyslet na vlastního bratra Drewa, ale to mu nemocnice dělaly vždycky. Místo toho se soustředil na tenhle okamžik. „Ten v něm nevydrží moc dlouho.“

Emily se roztřeseně zasmála. „To nevydrží.“

Lukas, který zřejmě vycítil, že Emily potřebuje, aby zasáhl, se ujal slova. „Poslali ho domů, ať už byl kdekoli, a léčí se v nemocnici, kde ho můžeme navštívit.“

„Tak to byste měli jet,“ ozvala se Sophie, která do-
sud mlčela.

Emilyina tvář se trochu rozjasnila, ale vzápětí si skous-
la ret. „Jde o to, že bychom opravdu chtěli, aby Tilly
jela s námi. Pokud jde o nás, je to rodina, takže by ji
v nemocnici mohli pustit dovnitř, i když podle mámy
jsou dost přísní. Ale Peter by chtěl –“

Musela se odmlčet a znovu polkla.

„Samozřejmě,“ řekla Sophie. „Vím, že jsem tu tepr-
ve den, ale jsem si jistá, že to tady sama zvládnou.“ Podle
jejího klidného, sebejistého vystupování, ramen staže-
ných dozadu a příjemného, ale odhodlaného výrazu ve
tváři tomu zjevně věřila.

Daniel se na ni však pochybovačně zadíval. Byla tu
ještě kratší dobu, než tvrdila. Neříkala snad, že dneska
je její první den? V tu chvíli si sklesle uvědomil, že ač-
koli by rád jel za Peterem také, nemůže. Vypadalo to, že
za ním smí jenom rodina, i když Diemerovi by ho nej-
spíš propašovali dovnitř. Ale tady bylo ještě příliš práce.

Sophie se podívala jeho směrem, trochu varovně se
zamračila a pak se otočila zpátky k Emily. „Co potře-
bujete?“

„Potřebovali bychom, aby ses kromě penzionu ujala
pár dalších věcí,“ upozornila ji slečna Tilly.

Sophie nehnula ani brvou. „Stačí, když mi vysvětlí-
te, co je třeba bezodkladně udělat, až budete pryč. Před-
pokládám, že budu spolupracovat s Danielem ohledně
stavby.“

Cože?

Bezstarostně pokračovala: „Kdybych měla nějaké
otázky, můžu kdykoli zavolat.“

„O stavbu se postarám a slečně Tilly podám hláše-
ní, až zavolá,“ vložil se do toho Daniel. „Nemusíte se
do toho plést –“

Sophie se k němu obrátila, ve tváři zdvořilý, ale odhodlaný výraz. „Stejně jsem měla v plánu, že zakročím, protože podle toho musím upravit rezervace. Mám s rekonstrukcemi a přístavbami zkušenosti, takže –“

„Opravdu to zvládnou sám.“

Sophie vrhla pohled směrem k ostatním, kteří pozorně poslouchali, a pak sepnula ruce před sebou. „Samozřejmě.“

Proč se mu jenom nechtělo věřit, že vážně ustoupila?

„Je tu spousta dalších věcí,“ pokračovala Tilly, která zřejmě pokládala stavební stránku věci za vyřešenou. „O svátcích máme vždycky práce nad hlavu.“

Tentokrát to byl Daniel, kdo chtěl zakročit. Jedna hodina nemohla Sophii připravit na to, aby pobrala všechno, co se tu děje. Možná právě její přehnaná sebevědomí byla důvodem, proč přišla o místo ve velkém luxusním hotelu, kde předtím pracovala. Malý venkovský penzion – dokonce i s přístavbou a obchody – se mu rozhodně zdál jako krok zpátky.

Pro jistotu na ni dohlédnu.

To poslední, co jeho přátelé potřebovali, bylo vrátit se domů a najít nenapravitelnou spoušť, zvláště o svátcích. Daniel si odkašlal. „Taky můžu pomoci. Stejně tady budu každý den. Aspoň na to Sophie nebude sama.“

Emily střelila pohledem z jednoho na druhého. Když viděl, jak se jí ulevilo, rozhodl se ignorovat vlny nevole proudící z ženy po jeho boku. Proč by jí mělo vadit, že jí nabídl pomoc? Ve městě, jako je Braunfels, bude muset takové způsoby přijmout. Každý tu nabídne pomocnou ruku, když ji někdo potřebuje.

„To by bylo báječné,“ odpověděla Emily. „Jste si tím jistí?“

„Samozřejmě,“ řekli se Sophií zároveň.